

"İman, insanı Sani-i Zülcelaline nisbet ediyor; iman bir intisaptır." cümlesini açıklar mısınız?

Nispet: Mensubiyet, bağlılık, münasebet, yakınlık, aidiyet manalarına geliyor.
İntisap; mensup olmak, maiyetine girmek, bağlanmak demektir.

İmanın bir intisap olması: İntisap, bir müminin kendisini Allah'ın yarattığını, hayatını onun verdiğini ve bütün bir kâinatı Allah'ın ona hizmet ettirdiğini bilen bir mü'minin "**Allah'a inanması, kendisini onun kulu olarak bilmesi, ona sığınması ve onun emirleri dairesinde hareket etmeye karar vermesidir.**"

Nispet ve intisap arasında şöyle bir fark vardır:

Süleymaniye Camii için "**Bu cami Mimar Sinan'ın eseridir.**" diyen kişi, o camiyi Sinan'a nispet etmiş olur. O cami şuurlu olsa da "**Ben Sinan'ın eseriyim.**" dese bu bir intisaptır. Yani kendini Sinan'a nispet etmiş, onun eseri olduğunu anlamış ve kabul etmiştir.

İnsanın da "**Ben Allah'ın kuluyum, onun eseri, onun sanatıyım; her şeyim onun ihsan ve ikramıdır...**" demesi, onun Allah'a iman etmesi demektir; bu iman aynı zamanda bir intisaptır.

İnsan bir âlimden ders aldığı anda onun talebesi olur, bu talebelik bir intisaptır. O kişiden söz edilirken "**falanın talebesi**" derler ve onu hocasına nispet ederek tanır ve tanıtırlar. Keza bir mürşide intisap eden kişi de onun müridi olmuş olur ve bu intisap ile bilinir ve tanınır.

İman en büyük intisaptır. Kendi yaratılışlarını hiç düşünmeyen kimseler yanında, kendilerini batıl ilahlara nisbet eden, onlara tapan ve onlardan medet dileyen kimseler de vardır.

İman, Allah'a onun bildirdiği gibi inanmakla kalpte parlayan bir nurdur. Bundan dolayı batıl inançlara, hakiki manada, iman denilmez.

Bir kitapta yazılan bütün ilmî hakikatler ancak ışıpta okunabilir. Karanlık, bütün bu manaları perdeler ve okunup anlaşılmasını engeller. İman nuru da ilahi eserlerin okunup anlaşılmasını temin eder. İmanlı bir insan, kendisine Allah'ın eseri, onun kudret kalemıyla yazılmış çok hikmetli bir mektup olarak görür. Bir harf kâtipsiz olamayacağı gibi insan gibi her azası hakkında ciltlerle kitaplar yazılmış bir ilim ve hikmet hazinesinin kendi kendine yazılmış olamayacağını bilir. Allah'a intisap etmekle bütün bu manaları onun ilim ve hikmet tecellileri olarak değerlendirir. Başkalarına da aynı hakikati ders verir.

Güneş'in bütün aynalarda ışığı, ısı, yedi rengi ile tecellisi bulunduğundan bütün aynalar Güneş'e bir cihetle mensub, bağlı, nispetlidir. Fakat o aynalardan birisi faraza şuur sahibi olsa şöyle der: "Ben Güneş'e aidim, yani bende görünen ısı, ışık, yedi renk Güneş'ten geliyor." İşte bu ayna Güneş'e olan nispetini bilmiş, yani on intisap etmiş olur.

Bu misal gibi hidayet güneşi ve iman nuru müminin kalbine girdiği zaman, o mümin **"Sani-i Zülcelal'in masnuuyum, mahlukuyum, rahmet ve keremine mazharım."** der aynadarlığını ve mensubiyetini ilan eder, intisabını gösterir.

"Küfür o nisbeti kat' eder."

Bütün mahlukat Cenab-ı Hakk'a aittir, ona mensuptur, esmasına aynadır. Ancak, kâfir küfrü ile kendindeki (aynasındaki) güzelliği kendinden biliyor, kendine nispet ediyor. Âdeta Şems-i Ezelî ile olan alakasını, nispetini kesiyor ve nefesine isnad ediyor.

Üstad, böyle kimseleri vakitleri bildiren saate benzetiyor. Evet, **saat vakitleri bildiriyor, fakat kendisi o işin farkında değildir.**

"Laakal, saat gibi sana evkatını bildirir. Kendisi bilmiyor, ne yapıyor..."(1)

1) bk. [Sözler, Yirmi Dördüncü Söz, Dördüncü Dal.](#)